

Sygn. akt III AUa 1200/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Michał Bober
Sędziowie:	SSA Bożena Grubba (spr.) SSA Maria Salańska-Szumakowicz
Protokolant:	Lidia Pedynkowska

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2013 r. w Gdańsku

sprawy W. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

od wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 15 maja 2012 r., sygn. akt IV U 118/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1200/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 stycznia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił W. L. prawa do emerytury. Na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca udowodnił 29 lat, 10 dni okresów składkowych, ale nie wykazał 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W odwołaniu od decyzji ubezpieczony podniósł, że na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił 18 lat, 5 miesięcy i 25 dni pracy w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany podtrzymał swoje stanowisko i wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 15 maja 2012 r. Sąd Okręgowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał W. L. prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia 13 października 2011 r.

Powyższe rozstrzygnięcie wydane zostało w oparciu o następujące ustalenia i rozważania Sądu Okręgowego.

W. L. urodził się (...) r. Z zawodu jest mechanikiem samochodowym.

W okresie od 17 listopada 1969 r. do dnia 14 maja 1970 r. pracował na stanowisku maszynisty przenośników w Kopalni (...) w G.. Do jego obowiązków należała obsługa taśmociągu polegająca na kierowaniu węgla na wskazane wagony.

Z dniem 25 maja 1970 r. W. L. podjął zatrudnienie jako ładowacz pod ziemią w Kopalni (...) w G.. Powierzone obowiązki świadczył stale i w pełnym wymiarze czasu pracy do dnia 15 czerwca 1972 r.

Od dnia 4 czerwca 1976 r. wnioskodawca pracował jako spawacz elektryczny w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...).

W okresie od 11 stycznia 1981 r. do 8 marca 1982 r. W. L. przebywał na budowie eksportowej w A. (ZSRR), gdzie wykonywał czynności spawacza.

Czynności spawacza wnioskodawca wykonywał również przebywając na budowie eksportowej w R. (NRD) w okresach od 29 września 1985 r. do dnia 15 listopada 1986 r. Niniejszy stosunek pracy został rozwiązany za wypowiedzeniem przez wnioskodawcę z dniem 31 marca 1987 r.

Jako monter konstrukcji metalowych na wysokości wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w okresach zatrudnienia: od dnia 11 lipca 1991 r. do dnia 15 marca 1994 r. w Przedsiębiorstwie Budowlano- (...) s.c. w T. oraz od dnia 1 października 1996 r. do dnia 28 lutego 1999 r. w (...) M. P. w T..

W. L. dopasowywał metalowe okucia na danym drewnie i wykonywał montaż na wysokościach tj. murach lub stalowych słupach. Montowanie gotowych konstrukcji metalowych odbywało się na wysokości i niejednokrotnie wymagało dokonania przycięć i spawania elektrycznego. W okresie zatrudnienia wnioskodawca pracował przy budowie sali gimnastycznej w W., fabryki (...) w G.. W W. wykonywał pokrycie na kościele oraz podesty na wysokości pomiędzy dźwigarami. W sytuacji, gdy wnioskodawca zobligowany był zamontować konstrukcję drewnianą to musiał na początku dociąć na wymiar dany element i powiercić otwory pod stężenia. Czynności te były również wykonywane na wysokości.

Od dnia 19 maja 2002 r. odwołujący pobiera rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W dniu 13 października 2011 r. W. L. wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o emeryturę. W dniu 3 stycznia 2012 r. pozwany wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd Okręgowy wskazał, że stan faktyczny został ustalony przede wszystkim na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych wnioskodawcy. Pomimo upływu lat przedłożone dokumenty są czytelne i nie noszą oznak jakichkolwiek przerobień, które mogłyby wzbudzić wątpliwości Sądu co do ich autentyczności. I tak na podstawie akt nadesłanych przez Kampanię Węglową Sąd meriti ustalił, że w okresie od 17 listopada 1969 r. do dnia 14 maja 1970 r. W. L. pracował na stanowisku maszynisty przenośników w Kopalni (...) w G., zaś z dniem 25 maja 1970 r. podjął zatrudnienie jako ładowacz pod ziemią w Kopalni (...) w G., gdzie pracował do dnia 15 czerwca 1972 r. Co prawda przedłożone akta osobowe zawierają jedynie parę stron, jednakże w sposób wystarczający udokumentowują stanowiska pracy jakie piastował ówczesnie odwołujący się. W charakterystyce pracownika fizycznego sporządzonej 1 grudnia 1969 r. jako stanowisko pracy wnioskodawcy wskazano rozładunek deputatu, zaś w karcie przebiegu zatrudnienia z Kopalni (...) w G., jako stanowisko pracy W. L. wpisywano ładowacz.

Kompletnie zachowane i skrupulatnie prowadzone akta osobowe wnioskodawcy z (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) pozwoliły na odtworzenie, że do dnia 4 czerwca 1976 r. do dnia 31 marca 1987 r. W. L. pracował jako spawacz. W okresie od 11 stycznia 1981 r. do 8 marca 1982 r. przebywał na budowie eksportowej w A. (ZSRR), gdzie wykonywał

czynności spawacza, jak również na budowie eksportowej w R. (NRD) w okresach od 29 września 1985 r. do dnia 15 listopada 1986 r.

Przymiot wiarygodności Sąd I Instancji nadał również dokumentom nadesłanym przez (...), z których wynika w jakim czasookresie pracował wnioskodawca. Podkreślić w tym miejscu należy, iż nadesłane akta zawierały również dokumentację dotyczącą zatrudnienia w (...) w związku z czym Sąd I Instancji oddalił wniosek dowodowy o zwrócenie się do M. P. o nadesłanie akt osobowych z uwagi na jego bezprzedmiotowość.

Sąd Okręgowy pominął dokumenty nadesłane przez (...) SA (...) albowiem zawarte w nich świadectwa pracy i zaświadczenia zostały wystawione na podstawie dokumentacji osobowej wnioskodawcy, w której posiadaniu znajdował się Sąd.

Ustalenia dotyczące charakteru pracy wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie „I.” i (...) Sąd Okręgowy poczynił na podstawie zeznań świadków R. J. i Z. W.. Świadczenie będący ówczesnymi współpracownikami odwołującego w sposób spójny i zbieżny opisali zakres wykonywanych czynności czy montażu konstrukcji na wysokości, wskazali różnice między pracą cieśli oraz montera konstrukcji metalowych. Sąd meriti nie znalazł podstaw by słuchanym odmówić przymiotu wiarygodności. Słuchani świadkowie K. K. i K. T. potwierdzili natomiast fakt wykonywania przez odwołującego czynności spawacza elektrycznego w czasie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...). Na nadanie świadkom przymiotu wiarygodności wpływ miał przede wszystkim fakt, iż okoliczności podniesione w treści ich zeznań znajdują odzwierciedlenie w aktach osobowych W. L.. Również zeznaniom samego wnioskodawcy Sąd I Instancji nadał przymiot wiarygodności albowiem znajdują one potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych w sprawie oraz są zgodne z zeznaniami słuchanych świadków.

Przechodząc do merytorycznych rozważań wskazać należy, iż koncentrowały się one na ustaleniu czy W. L. spełnia wszystkie przesłanki do przyznania mu prawa do emerytury (art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i § 4 ust. 1 pkt 1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze / Dz. U Nr 8, poz. 43 ze zm./).

W ocenie Sądu Okręgowego wnioskodawca jednoznacznie wykazał, iż w ramach swojego zatrudnienia przez okres ponad 15-stu lat pracował w szczególnych warunkach. Niniejszą okoliczność Sąd I Instancji wywiódł z zeznań wnioskodawcy i powołanych powyżej świadków oraz dokumentów zgromadzonych w jego aktach osobowych, z których wynika, że w okresie od 17 listopada 1969 r. do dnia 14 maja 1970 r. pracował na stanowisku maszynisty przenośników w Kopalni (...) w G., od dnia 25 maja 1970 r. do dnia 15 czerwca 1972 r. pracował jako ładowacz pod ziemią w Kopalni (...) w G., od dnia 4 czerwca 1976 r. do dnia 31 marca 1987 r. wykonywał czynności spawacza elektrycznego w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...), zaś jako monter konstrukcji metalowych na wysokości pracował w okresach zatrudnienia od dnia 11 lipca 1991 r. do dnia 15 marca 1994 r. w Przedsiębiorstwie Budowlano (...) s.c. w T. oraz od dnia 1 października 1996 r. do dnia 28 lutego 1999 r. w (...) M. P. w T.. Niniejsze stanowiska zostały uznane za stanowiska, na których wykonywana jest praca w warunkach szczególnych odpowiednio na mocy zarządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki Nr 17 z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach Wykaz A, dział I, poz. 5 pkt. 18 oraz Wykaz A Dział I poz. I pkt. 6, na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze Wykaz A Dział V poz. 5 oraz dział XIV poz. 12 i na mocy Zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz wzrostu emerytury lub renty Wykaz A Dział V poz. 5 pkt 1 i 2.

Reasumując poczynione rozważania Sąd Okręgowy uznał, iż W. L. przysługuje prawo do wcześniejszej emerytury, albowiem spełnia on warunki jej uzyskania ustanowione w art. 184 cytowanej ustawy. Ukończył on bowiem 60 lat,

na dzień (...). udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący 29 lat i 10 dni, w tym 18 lat, 6 miesięcy i 24 dni pracy w warunkach szczególnych (5 miesięcy i 28 dni pracy jako maszynista przenośników, 2 lata i 22 dni pracy jako ładowacz pod ziemią, 10 lat i 11 miesięcy pracy jako spawacz elektryczny i łącznie 5 lat, 1 miesiąc i 4 dni pracy jako monter konstrukcji).

W związku z powyższym Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał W. L. prawo do emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych od dnia 13 października 2011 r. tj. od dnia, w którym wnioskodawca wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o świadczenie.

Apelację od wyroku wywiódł organ rentowy zarzucając:

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U z 2009 r., Nr 153 poz. 1227 ze zm.) poprzez przyznanie W. L. prawa do emerytury od 13 października 2011 r.

- naruszenie prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu apelacji skarżący wskazał, że o ile praca wnioskodawcy w warunkach szczególnych w okresach od 17 listopada 1969 r. do 14 maja 1970 r. i od 25 maja 1970 r. do 15 czerwca 1972 r. nie budzi wątpliwości, bowiem w tym czasie pracował on pod ziemią, to zaliczenie pozostałych okresów nie jest takie oczywiste. Podniósł, że w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) wnioskodawca pracował wprawdzie na stanowisku spawacza, ale z akt osobowych wynika, że od 1979 r. pełnił również obowiązki brygadzysty. Ponadto w latach 1985, 1986 r. za granicą był zatrudniony na stanowisku montażysty, a nie spawacza.

Odnośnie zatrudnienia wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie (...) i od 1 października 1996 r. do 28 lutego 1999 r. w (...) pozwany wskazał, że w tym zakresie Sąd pierwszej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego. Sąd w pierwszej fazie procesu zwrócił się do przechowawcy akt osobowych wnioskodawcy z tych okresów zatrudnienia. Przechowawca nie nadesłał akt osobowych tylko „zaświadczenia” pracy w warunkach szczególnych (które zostały uznane przez sąd w uzasadnieniu wyroku za akta osobowe). Organ rentowy na etapie wydawania zaskarżonej decyzji zakwestionował świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych za okres pracy w I. i w M. wystawione przez M. P., ponieważ nie zawierały daty wystawienia, nie określono stanowiska pracy wg przepisu resortowego, nie podano precyzyjnej podstawy prawnej, na świadectwach widnieje jedynie ksero pieczętki M. P.. W wyniku postępowania wyjaśniającego przechowawca akt dokonał korekty świadectw. W świadectwach z 10 listopada 2011 r. posłużono się pieczętką zakładową M. i I. pomimo, że zakład pracy nie istniał w momencie wystawiania świadectwa, nadal na świadectwie widnieje ksero pieczętki M. P., ponadto nie podano podstawy prawnej, zaś wskazano, że wnioskodawca wykonywał prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości na stanowisku montera konstrukcji drewnianych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem postępowania apelacyjnego było ustalenie, czy ubezpieczony W. L. wykonywał pracę w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat, co skutkowałoby spełnieniem przez niego przesłanek do ustalenia mu prawa do emerytury w wieku obniżonym.

Pozwany podniósł w apelacji naruszenie prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wskazany art. 328 § 2 k.p.c. dotyczy wymogów uzasadnienia wyroku i Sąd Okręgowy im sprostął. Natomiast zarzut niewyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy ma inną podstawę prawną.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy nie uchybił art. 233 § 1 k.p.c., ponieważ przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z tego przepisu, nie popełnił też uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, uzasadniających ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji Sąd Odwoławczy oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je za własne, nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Na wstępie wskazać należy, iż w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w § 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983 r. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed organami administracji, nie zaś postępowania przed Sądem. W związku z tym okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy. Podobnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 10 marca 1984 r., sygn. akt III UZP 6/84, LEX nr 14625, wskazując, iż okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane w postępowaniu odwoławczym także innymi środkami dowodowymi, niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy.

Zatem wbrew twierdzeniom pozwanego Sąd Okręgowy przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe opierając się na dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy i zeznaniach świadków i dążył do wyjaśnienia wszelkich wątpliwości. Szczegółowo uzasadnił również oddalenie wniosku dowodowego pozwanego.

Apelujący kwestionował spełnienie przez wnioskodawcę przesłanki pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym w dniu wydania decyzji, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn).

Ponadto emerytura przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2 art. 184 cytowanej ustawy).

Przepis art. 32 ust. 1 cytowanej ustawy stanowi, że ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 - 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym, niż określony w art. 27 pkt 1. Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych

przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Przepis art. 32 ust. 4 w/w ustawy stanowi, że wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Przepisami dotychczasowymi w rozumieniu tego przepisu są przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z § 4 cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki, tj. osiągnięcie wieku emerytalnego (kobieta – 55 lat, mężczyzna – 60 lat) i okres zatrudnienia (kobieta – 20, mężczyzna - 25 lat), w tym 15 lat wykonywania pracy w szczególnym charakterze. Przesłanki te należy spełnić kumulatywnie. Niespełnienie jednego ze wskazanych warunków czyni niemożliwym przyznanie emerytury w wieku obniżonym.

Organ rentowy kwestionował okresy zatrudnienia jako okresy pracy w warunkach szczególnych od dnia 11 lipca 1991 r. do dnia 15 marca 1994 r. w Przedsiębiorstwie Budowlano- (...) s.c. w T. oraz od dnia 1 października 1996 r. do dnia 28 lutego 1999 r. w (...) M. P. w T. jako monter konstrukcji metalowych na wysokości, ponieważ ze świadectwa pracy wystawionego przez M. P. wynika, że wnioskodawca pracował na stanowisku montera konstrukcji drewnianych wielopłytowych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzut ten jest niezasadny.

Wnioskodawca w spornych okresach pracował jako monter konstrukcji stalowych i drewnianych (cieśla). Zajmował się montowaniem konstrukcji metalowych, drewnianych i pokryciami dachów (zeznania świadków R. J. /k. 26v a.s./ i Z. W. /k. 27-27v a.s./). Pracę tą wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Praca wykonywana przez ubezpieczonego jako monter konstrukcji stalowych i drewnianych (cieśla) jest zaliczana do pracy w warunkach szczególnych - wykaz A, dział V „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”, poz. 5 „prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości” rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz wykaz A, dział V poz. 5 „prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości” pkt 1-3 „monter urządzeń i konstrukcji metalowych na wysokości, monter konstrukcji żelbetowych i prefabrykowanych na wysokości, cieśla wykonujący prace na wysokości” zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz wzrostu emerytury lub renty (Dz.Urz.MB. z 1983 r., nr 3, poz. 6).

Zatem w ocenie Sądu Apelacyjnego okresy zatrudnienia ubezpieczonego od dnia 11 lipca 1991 r. do dnia 15 marca 1994 r. w Przedsiębiorstwie Budowlano- (...) s.c. w T. oraz od dnia 1 października 1996 r. do dnia 28 lutego 1999 r. w (...) M. P. w T. są okresami pracy w warunkach szczególnych.

Apelujący również bezpodstawnie kwestionuje okres zatrudnienia wnioskodawcy od dnia 4 czerwca 1976 r. do dnia 31 marca 1987 r. na stanowisku spawacza elektrycznego w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...). Pozwany przyznał, że w tym przedsiębiorstwie wnioskodawca pracował wprawdzie na stanowisku spawacza, ale z akt osobowych wynika, że od 1979 r. pełnił również obowiązki brygadzysty, a ponadto w latach 1985, 1986 r. za granicą był zatrudniony na stanowisku montażysty, a nie spawacza.

Powyższe twierdzenia nie mają wpływu na ocenę prawną charakteru pracy wykonywanej przez ubezpieczonego. Fakt, że wykonywał funkcję brygadzysty (co wynika z umowy z brygadzista –k. 33-34 a.o. i zeznań świadka K. T. – k. 89v-90 a.s.) nie przeczy możliwości uznania tego spornego okresu za okres pracy w warunkach szczególnych. Ubezpieczony pełnił obowiązki brygadzysty 9 osobowej brygady spawaczy-montażystów wykonującej roboty spawalnicze i montażowe. Do jego obowiązków należało rozdzielenie pracy, a następnie sam wykonywał taką samą pracę, jak pozostali członkowie brygady.

Sąd pierwszej instancji trafnie uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy uprawnia do stwierdzenia, że wnioskodawca pracował jako spawacz elektryczny w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, a więc wykonywał pracę w warunkach szczególnych, o której mowa w dziale XIV, poz. 12 „prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym” wykazu „A” stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Biorąc pod uwagę poczynione wyżej ustalenia i rozważania w ocenie Sądu Odwoławczego apelacja organu rentowego była nieuzasadniona, a przedstawione zarzuty chybione, wobec czego na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji wyroku.